طالبانی: مشکل اصلی القاعده است

ترجمه: آرمن نرسسیان

«جلال طالبانی، رئیس جمهوری عراق در گفت‌وگو با هفته‌نامه آلمانی «اشپیگل» از محاکمه صدام، پیشرفت‌های بازسازی عراق و تهدیدات تروریستی که ثبات کشور را تهدید می‌کنند، سخن گفته است. به باور او، دولت عراق در ظرف یک سال می‌تواند وحشت و ترور را تحت کنترل خود درآورد.

متن این گفت‌وگو از نظر خوانندگان گرامی می‌گذرد:

آقای رئیس جمهور! نگهبانان صدام حسین می‌گویند که وی بر این باور است که حاکم قانونی عراق است و او می‌خواهد با جورج بوش رئیس جمهوری آمریکا صلح برقرار کند. به عنوان جانشین وی چه نظری دارید؟

اینها توهمات مردی است که دچار شکست کامل شده و نمی‌داند که چقدر منزوی و تنها است. حتی بزرگان قبیله و قوم او نیز خود را از وی جدا کرده اند. این سرنوشت تاریخی دیکتاتوری است که از ارتباط با مردم خود و واقعیت به دور ماند.

دولت می‌خواهد صدام را در این تابستان محاکمه کند اما آمریکایی‌ها این روند را کند می‌کنند. چه زمانی دیکتاتور در برابر قاضی خواهد ایستاد؟

«ابراهیم جعفری» نخست وزیر اگر بخواهد، می‌تواند به امور سرعت ببخشد، اما تصمیم گیری تنها به عهده قوه قضاییه عراق است. ما در این ارتباط با آمریکایی‌ها هیچ اختلافی نداریم.

آیا مجازات مرگ در انتظار اوست؟

من یک وکیلم. اما حتی اگر قاضی او بودم، منتظر می‌ماندم محاکمه او تمام شود تا قضاوتم را اعلام کنم. البته بدون شک، اگر شما از مردم هم سؤال کنید، اکثریت آنها با اعدام او موافق هستند.

اما بسیاری از عراقی‌ها می‌گویند اگر چه صدام، دیکتاتوری بی‌رحم بود، اما دستگاه‌های تهویه هوا شبانه روز در زمان دیکتاتوری او کار می‌کرد و آنها این امکان را داشتند تا بدون ترس از جان کودکانشان، آنها را به مدرسه بفرستند.

شما تصویر گمراه کننده‌ای را ترسیم می‌کنید. زمانی که ما جنگ کویت را باختیم، در اکثر نقاط کشور برق جریان نداشت و فاضلاب بغداد مستقیماً وارد دجله می‌شد. شرایط زندگی فاجعه بار بود. یک پزشک ماهانه تنها ۱۵ دلار حقوق داشت در حالی که امروز، او چندین برابر و بالغ بر چند صد دلار درآمد دارد. حقوق افسران پلیس بیش از ۱۰ برابر افزایش یافته است. عراق دیگر تنها شامل «مادی» و «فلوجه» نیست. ما موفقیت‌های بسیاری را برای عرضه داریم.

اما در مورد امنیت نمی‌توان اینگونه گفت. روزانه حدود ۷۰ حمله انجام می‌شود. تنها در ماه مه، حدود ۹۰۰ نفر کشته شدند و وضعیت بیشتر و بیشتر خطرناک تر می‌شود.

اما این نشان نمی‌دهد که تروریست‌ها موفق هستند. این تنها شاهدی بر وحشیگری آنهاست. ما مشکل اساسی با خودروهای بمب گذاری شده داریم، اما این یک پدیده منحصر به عراق نیست. چندی پیش، تروریست‌ها گفتند که اولین واحد بمبگذاران انتحاری عراق را تشکیل داده اند. این نشان می‌دهد که این شکل از تروریسم بر ما تحمیل شده است.

شما اطلاعات دقیق‌تری دارید که نشان دهد این مبارزان خارجی از کجا می‌آیند؟

آمار دقیقی نمی‌توان ارائه داد، اما ما افرادی را با تابعیت کشورهای مختلف مانند پاکستان، مصر، فلسطین و الجزایر دستگیر کرده ایم. بسیاری از آنها از عربستان سعودی می‌آیند. وهابی گری افراطی عربستان یک منبع اصلی تروریسم است.

ایالات متحده، ایران را به ارسال تروریست‌ها به عراق متهم می‌کند.

من بر این باور نیستم که این امر صحت دارد. ایرانی‌ها به عراق نمی‌آیند. چرا آنها باید الآن که برادران شیعه آنها در کشور دارای حکومت هستند، چنین کاری را بکنند؟

فکر می‌کنید کدام گروه، خطر بزرگتری برای عراق هستند؟ بقیه نظامیان خارجی یا طرفداران حزب بعث؟

طرفداران صدام تنها در مناطق خاصی فعال هستند، مثل مثلث سنی نشین، جایی که از گذشته پایگاه آنها بوده است. آنها بزرگترین خطر نیستند. مشکل اصلی ما، القاعده و شاخه اسلامی آن است. اما ما در مقابله با این گروهها بسیار موفق بوده ایم. تنها تا یک سال پیش، آنها تمام شهرها مانند «موصل»، «فلوجه» و «سامره» را تحت کنترل خود داشتند. اما این موضوع دیگر، اینگونه نیست. ما صدها نفر از این افراد را که شامل رهبران تروریست‌ها هستند، دستگیر کرده ایم.

متاسفانه این موضوع چندان احساس نمی‌شود. رویکرد دولت جدید پشتیبانان و حامیان حزب حکومتی گذشته را سرخورده کرده است.

هنگامی که از این گروه صحبت می‌شود، باید تمایزاتی قائل شد. بعثی هایی بودند که به آرمانهای قدیمی پایبند بودند و با ما کردها در جنبش مقاومت جنگیدند و حتی متحمل تلفات سنگینی شدند. حتی در میان طرفداران صدام صدها و هزاران ملی گرا وجود دارند که از اوضاع ناراضی بودند، اما نمی‌توانستند کاری انجام دهند. اینکه آنها امروز، مسلح هستند، نشان نمی‌دهد که آنها تروریست هستند، آنها تنها می‌خواهند از اموال خود محافظت کنند. ما می‌توانیم با آنها به زمینه‌های مشترکی برسیم.

کنفرانس بین المللی درباره عراق در بروکسل برگزار شد. آیا چنین رویدادهایی تنها یک سمبل نیستند؟ چون اوضاع امنیتی مانع از این می‌شود که عراقی‌ها حتی بازرگانان سرمایه گذاری کنند؟

این موضوع بر تجاری اثر می‌گذارد که جزیی از محفل قدیمی صدام هستند. به کردستان و یا سایر مناطق کشور بروید و شما اقتصاد رو به رشد را خواهید دید. به بازارها بروید و چیزهایی می‌یابید که قبلاً در عراق دوره صدام وجود نداشت.

– یکی از دوستانم، فروشنده لوازم الکترونیکی است و در مدت دیکتاتوری صدام، فروش هفتگی او ۱۰۰ هزار دلار بود، اما امروز، او در همان مدت ۲ میلیون دلار فروش دارد. در کردستان، حتی خارجی‌ها هم سرمایه گذاری می‌کنند.

اما در همین حال، هزاران عراقی شامل دانشمندان، پزشکان، تاجران در حال ترک کشور هستند. چگونه روند این مهاجرت را می‌خواهید متوقف کنید؟

– در مورد این آمار، اغراق شده است. در عراق تحت دیکتاتوری صدام، مردم دهها بار بیش از این کشور را ترک کردند. من براین باورم که اگر ما همه پزشکان عراقی را مثلاً از انگلیس برگردانیم، سیستم بهداشتی این کشور سقوط خواهد کرد.

دولت و پارلمان امسال وظیفه بزرگی دارند. قانون اساسی باید تا اواسط ماه اگوست تهیه شود، همه پرسی باید تا اکتبر صورت بگیرد و اولین انتخابات در دسامبر انجام شود. آیا این به نظرتان واقعی است؟

– مذاکرات در مورد قانون اساسی اندکی به تأخیر افتاده چون ما می‌خواهیم سنی‌های بیشتری را وارد این روند کنیم. این جدول زمانی را شورای امنیت سازمان ملل متحد برای ما آماده کرد و ما همه کاری می‌کنیم تا با آن پیش برویم.

بحث دیگری که جریان دارد کاهش نیروهای آمریکایی است. چه مدت دیگر، نیروهای آمریکایی باید در عراق بمانند؟ ژنرال «جان ونیس» گفت که ۲۰ هزار سرباز پس از انتخابات عراق از این کشور خارج می‌شوند، اما برخی سیاستمداران در واشنگتن خواهان افزایش توانایی‌های این نیروها هستند.

– من طرفدار کاهش نیروهای آمریکایی هستم، اما درمقابل ما باید ارتش عراق را بسازیم. اگر آمریکایی‌ها بخواهند بیشتر بمانند، می‌توانند مانند آلمان در پایگاههای خاصی بمانند. امنیت در کشور برعهده خود عراقی‌ها است.

هنرمندان، موسیقی دانان و آرایشگران این روزها در بغداد به قتل می‌رسند، چون اسلامگرایان کار آنها را بیهوده و سبک سرانه می‌دانند. بسیاری از عراقی‌ها در مورد اینکه یک دولت مذهبی می‌تواند قوانین اسلامی را حاکم کنند نگرانند؟

– عراق هرگز یک کشور اسلامگرا نخواهد شد. عراق یک کشور سکولار نیز نخواهد شد، چون این به معنای جدایی کامل دین و دولت خواهد بود. ما اسلام را دین رسمی کشور می‌دانیم و شریعت هم منبع قوانین ما خواهد بود.

مسعود بارزانی رقیب شما برای سالیان طولانی خواهان نقش بزرگتر برای کردها است و او خواهان ممنوعیت ورود ارتش عراق به کردستان است.

– کردها اثرگذاری زیادی دارند. من رئیس جمهوری عراق هستم و او رئیس منطقه کردستان عراق و وزیر امور خارجه عراق هم یک کرد است. در مورد ارتش هم هیچ دلیل قانع کننده‌ای برای ورود نیروها به شمال کشور وجود ندارد.

شما رؤیای کردستان مستقل را در سر دارید؟

– نه، من رؤیای کردستان مرفه، مترقی و با فرهنگ را دارم. شعرا می‌توانند هر چیزی را در رؤیا تجسم کنند، اما سیاستمداران باید واقع گرا باشند، تصور کنید که ما کردها، استقلال خودمان را اعلام می‌کردیم و عراق و ایران و ترکیه ما را در میان خود محاصره می‌کردند. چگونه ما قادر می‌شدیم از کشور خارج یا به آن وارد شویم؟

کردها و بخصوص شما قابل اعتماد ترین شرکای آمریکا در عراق هستید. آیا شرکای شما دچار اشتباهاتی نشده‌اند؟

– آمریکا ما را از دیکتاتوری نجات داد و ما هم اکنون دوستانی داریم که به آنها اعتماد می‌کنیم. البته که آمریکایی‌ها مرتکب اشتباهاتی شده‌اند، بخصوص در مرکز عراق در میان سران قبایل و شیخ‌ها. مثل بازداشت «محسن عبدالحمید» رهبر حزب اسلامی که شخص بسیار خوبی است و من از او حمایت می‌کنم.

حتی مقامات رسمی آمریکا هم اکنون اعتراف می‌کنند که واشنگتن برای دوره پس از صدام برنامه جامعی نداشت؟

– بله، اما نباید غیرمنصف بود. ما عراقی‌ها هم دچار اشتباهاتی شده‌ایم. بلافاصله پس از جنگ، ژنرال «جی گارنر» به ما گفت که دولت تشکیل دهید و ما آن را به رسمیت می‌شناسیم، اما ما قادر به این کار نبودیم و با هم کنار نمی‌آمدیم. به سنی‌ها نگاه کنید، آنها برای قرن‌ها بر این کشور حکومت کردند و انتخابات را تحریم کردند.

شما برای مدت طولانی دوست سوریه به شمار می‌رفتید، اما روابط شما با دمشق بخصوص طی هفته‌های اخیر سرد شده‌اند. اتهامات شما علیه سوریه چیست؟

– من کماکان دوست سوریه هستم. بشار اسد اخیراً مرا به دمشق دعوت کرد و من دعوت او را پذیرفته ام. مایک مشکل با مطبوعات سوریه داریم، چون آنها را آلت دست آمریکایی‌ها می‌دانند و تروریسم در کشور را نادیده می‌گیرند.

برای پایان دادن به این تروریسم چه باید کرد؟

– اگر دولت فعلی تصمیمات درستی اخذ کند، این ترس و وحشت امسال به پایان می‌رسد اما شرط دیگری هم وجود دارد. کشورهای همسایه ما باید از هر اقدامی که به تروریست‌ها سود می‌رسد، پرهیز کنند. عراق به یک مرکز بین المللی برای آنها تبدیل شده است. ما باید جلوی هجوم آنها را بگیریم.

کوفی عنان و اصلاحات در سازمان ملل

«کوفی عنان» دبیر کل سازمان ملل متحد به مناسبت همایش بین المللی اصلاحات در سازمان ملل متحد که روزهای یکشنبه و دوشنبه در دفتر مطالعات سیاسی و بین المللی وزارت امور خارجه در تهران برگزار شد، پیامی را ارسال کرد. این پیام به وسیله «داود موتیمر» مدیر بخش ارتباطات دفتر کوفی عنان قرائت شد.

شما در لحظه ای مهم برای ملل متحد و درحقیقت برای جامعه جهانی گردهم آمده اید. درست در ماه مه پیش، شصتمین سال امضای منشور ملل متحد را جشن گرفتیم. اما افکارمان متوجه آینده است و نه گذشته. ما عمیقاً مشغول بحث و گفت‌وگو درباره این هستیم که چگونه پاسخ دسته جمعی خود و نهادهای مشترکمان را با نیازهای دنیایی که به سرعت درحال دگرگونی است، هماهنگ کنیم.

ابتدا اجازه دهید تأکید کنم هیچ پیشنهاد اصلاحاتی، به هراندازه مهم، نباید ما را از وظایف ضروری مشخصی که برعهده داریم، دور کند به ویژه نیاز به حل درگیری هایی که به درازا کشیده و حصول اطمینان از اینکه کشورهایی که درمرحله دشوار گذار قراردارند، حمایت موردنیازشان را دریافت کنند.

به همین دلیل است که سازمان ملل متحد برای برقراری صلح وثباتی که بر مبنای دولتی مستقل و دموکرات در افغانستان و عادلانه و بادوام بین فلسطینیان و اسرائیلی ها، ایران سهمی مهم در پیداکردن راه حل برای بسیاری از این مشکلات دارد، درست به مانند سهم این کشور در یافتن پاسخ دسته جمعی ما به چالش های جهانی. اینجانب مشتاقانه منتظر ادامه همکاری با مسؤولان جمهوری اسلامی زیرنظر رئیس جمهور منتخب، علیجناب محمود احمدی نژاد هستم، همانگونه که با دولتی که در آستانه پایان کار خود است، انجام داده و امیدوارم افتخار ملاقات ایشان را در اجلاس جهانی سران ۲۰۰۵ که در نیویورک درماه سپتامبر برگزارخواهدشد را داشته باشم.

ما هم اکنون درمیانه تلاشی دشوار برای اصلاح مفاهیم، ساختارها و فرایندهایی هستیم که به وسیله آنها به عنوان جامعه ای بین المللی کارمی کنیم، تا بهتر بتوانیم پاسخ های دسته جمعی مؤثر را به نیازهای دولت ها و اشخاص در سراسر جهان تدارک دهیم.

اجلاس سران، فرصتی منحصر به فرد تنها برای انجام چنین اقدامی است. به همین دلیل، در ۲۱ مارس برابر با نوروز ایرانیان، اینجانب مجموعه پیشنهادهای جامعی برای بازسازی درگزارش خود با عنوان «آزادی بیشتر: به سوی توسعه، امنیت و حقوق بشر برای همه» ارائه کردم.

ماه گذشته، رئیس مجمع عمومی، پیش نویس سندی را ارائه داد که حاوی دستاوردهای سیاسی است که به اعتقاد وی، رؤسای کشورها و دولت ها ضروری است بتوانند درباره آن در اجلاس سران به توافق برسند. آن سند به تمامی موضوعات عمده می‌پردازد و منعکس کننده نکاتی است که ازسوی دولت های عضو طی چندماه بحث و گفت‌وگو حاصل شده است. مشورت های بیشتر درحال حاضر بر مبنای این پیش نویس درحال انجام است و گمان می کنم نسخه ای جدید از آن در اواخر این هفته موجودخواهدبود.

دستور کار اصلاحات برای ایران همانند سایر کشورها در منطقه شامل منافعی حیاتی است و من معتقدم تشریک مساعی عمده ای می تواند از جانب شما صورت پذیرد.

به عنوان نکته آغازین، اجازه دهید اهمیت فرهنگ صلح و نیاز به ایجاد و تقویت آن در هر دو سطح ملی و بین المللی را یادآور شوم. ما باید خود و جوامع خود را آموزش دهیم تا از کلیشه بندی های یکدیگر فراتر برود و از مقوله بندی های ساده انگارانه که موجب تشدید عدم تفاهم می شود و مشکلات جدی فراهم می کند که قابل حل نیستند، پرهیز کنیم. به همین دلیل، هنگامی که ایران نخستین بار پیشنهاد گفت وگوی تمدن ها را در سال ۱۹۹۸ ارائه داد، اینجانب قویاً از تلاش ها برای ترویج آن به وسیله سازمان ملل متحد، حمایت کردم و کماکان به این اقدام ادامه خواهم داد.

هر فرهنگ صلحی به وسیله توسل به تروریسم تهدید می شود؛ امری که ایران همانند بسیاری از دیگر کشورها تجربه دست اولی از آن داشته است. تروریسم، برخاسته از دین یا ایدئولوژی به خصوصی نبوده است و به همین ترتیب، هدف آن تنها کشورهایی خاص یا مردمی خاص نیست. همگی ما اهداف بالقوه آن هستیم و حقیقتاً باید به عنوان جامعه ای بین المللی با این پدیده مقابله کنیم. برای این اقدام ضروری است درباره اینکه چگونه آن را تعریف کنیم به توافق نظر برسیم و کنوانسیون جامعی که براساس آن، همه انواع تروریسم غیرقانونی خواهدبود را تصویب کنیم. درحالی که من کاملاً نسبت به حساسیت ها و ملاحظات موجود دراین باره آگاه هستم، معتقدم باید بتوانیم درباره اینکه حق قانونی مردم برای مقابله با اشغال خارجی نمی تواند و نباید شامل حق کشتن به عمد یا مثله کردن شهروندان و غیرنظامیان شود، توافق کنیم. ما همچنین باید فرهنگ احترام کامل به حقوق بشر ایجاد کنیم. اگر می خواهیم جایگاه حقوق بشر را آنچنان که در منشور ملل متحد برای آن تعیین شده است، احیاکنیم، نیازمند آغاز نو هستیم. تأسیس شورای حقوق بشری که حمایت گسترده ای از سراسر جهان از آن به عمل می آید، راه طولانی برای احیای اعتبار تشکیلات حقوق بشر بین المللی در پیش رو دارد.

به نظر من فرهنگ احترام به حقوق بشر باید شامل قبول مسؤولیت در حمایت از جمعیت شهروندان در مقابل نسل کشی، پاکسازی قومی و سایر اینگونه جنایات شنیع باشد. این مسؤولیت در ابتدا و بیشتر از همه متوجه دولتهای مستقل است. همان گونه که نیاز است، جامعه بین المللی از راه ابزار دیپلماتیک، انسان دوستانه و سایر ابزار صلح آمیز به دولتها کمک کند تا این مسؤولیت را انجام دهند. اگر، تنها اگر چنین ابزارهایی ناکام بمانند و به نظر آید دولتی کاملاً ناتوان بوده یا نمی خواهد به مسؤولیت خود تن دهد، جامعه بین المللی به عنوان آخرین اقدام باید بپذیرد که مسؤولیتی مشترک دارد تا اقدامی دسته جمعی از راه شورای امنیت سازمان ملل متحد انجام گیرد. معتقدم اجلاس سران، مناسبتی است که در آن این مفهوم مسؤولیت برای حمایت و رویکرد پیایی که با خود همراه دارد را پذیرا شود. هنگامی که اصولی که براساس آن جامعه بین المللی قصد اقدام کند، واضح باشد، به نفع تمامی دولتها خواهد بود. همچنین این اصول، زمینه را برای مداخلات انسان دوستانه یکجانبه به وسیله کشورها یاگروهی از کشورها از بین می برد و در نتیجه موجب کاهش اینگونه مداخلات می شود.

بخشی مرتبط که نیاز به توضیح بیشتر دارد، قوانین حاکم بر استفاده از زور به وسیله کشورها است. اجازه دهید تأکید کنم هیچ کس پیشنهادی برای تغییر ماده ۵۱ منشور نداده که حافظ حق مسلم دفاع منفرد و دسته جمعی است چنانچه حمله مسلحانه علیه یک عضو سازمان ملل صورت پذیرد تا وقتی که شورای امنیت اقدامات لازم برای حفظ صلح و امنیت بین المللی به عمل آورد. می دانم که این نکته ای بسیار حساس برای ایرانیان است، زیرا زمانی که ایران در سال ۱۹۸۰ مورد حمله قرار گرفت و ایران برای حق دفاع از خود تنها گذاشته شد، شورای امنیت در اتخاذ تصمیم ناکام ماند.

اما هنگامی که پیشنهاد استفاده از زور به میان می‌آید، نه در دفاع از خود در مقابل حمله ای حتمی یا واقعی، بلکه در برخورد با تهدیدی پنهان یا غیرمحتمل، معتقدم تصمیم نباید از سوی کشورهای خاص، بلکه به گونه ای دسته جمعی از سوی شورای امنیت اتخاذ شود که یکی از نیت های سازمان ملل متحد مندرج در ماده یک منشور است یعنی «اقدامات دسته جمعی مؤثر برای جلوگیری و برطرف کردن تهدیدات علیه صلح» را برآورده کند. من پیشنهاد کرده ام که شورای امنیت باید تصویب قطعنامه ای که اصول راهنما برای گرفتن چنین تصمیماتی را ارائه می دهد، تصویب کند. اما مباحثات در این مورد قبل از اینکه به وسیله شورای امنیت مورد توجه قرار گیرد، نیاز به ادامه گفت وگو در جلسه ای دیگر دارد. در همین حال، ناکامی اخیر کشورهای عضو معاهده عدم تکثیر سلاحهای هسته ای در به توافق رسیدن طی کنفرانس بررسی ۲۰۰۵ علتی عینی برای بذل توجه است. در عین حال، الزامات اصلی و حقوقی که به وسیله معاهده ارائه شده است، همچنان مورد حمایت کامل قرار دارند. این معاهده همچنان سنگ بنای کنترل تسلیحات جهانی و رژیم خلع سلاح با مفاهیم مهمی برای گسترش باقی می ماند. معتقدم اجلاس سران فرصتی حیاتی به ما برای تأیید این اصول و تجدید تعهد تمام کشورها به خلع سلاح و عدم تکثیر هسته ای می دهد. ما باید بر مسأله طولانی مدت خلع سلاح تمرکز نماییم، به ویژه زمانی که با شصتمین سالگرد استفاده از سلاح های اتمی در هیروشیما و ناکازاکی مصادف است. اجلاس سران همچنین فرصتی برای دستیابی به اجماع گسترده درباره سایر مسائل مهم مانند دسترسی به چرخه سوخت هسته ای در راستای حقوق و الزامات دولت های عضو زیر نظر معاهده و تصویب پروتکل الحاقی سازمان بین المللی انرژی اتمی به عنوان معیار جهانی جدید برای رسیدگی و کنترل فراهم می آورد. می دانم که این موارد و سایر مسائل قویاً مورد توجه ایران است. در این زمان به ویژه تمامی دولتهای عضو معاهده نیاز به خویشتنداری عظیم در بهره برداری از حق دفاع خود براساس معاهده دارند. به عقیده اینجانب باید تأکید بر ادامه گفت وگوی سازنده به عنوان مطمئن ترین راه برای دستیابی به توافق صورت پذیرد.

این موارد و سایر پیشنهادها درباره امنیت و حقوق بشر باید در موقعیت گسترده اصلاحات نگریسته شود، یعنی شرایطی که در آن توسعه مقام والایی دارد. اخیراً اقدامات مهمی به وسیله اتحادیه اروپا و گروه۸ در زمینه توسعه اعلام شده است. تمامی کشورها چه توسعه یافته و چه در حال توسعه باید سهم خود را در تضمین اینکه از زمان حال تا سال۲۰۱۵ مبارزه با فقر و امراض به سطح جدیدی برسد، ادا کنند. ما نیازمند تلاش سراسر جهانی هستیم برای رسیدن به اهداف توسعه هزاره طی دهه آتی و ضمانت اینکه منافع جهانی شدن بیشتر به گونه ای مساوی تقسیم شود.

دوستان من، ما طرح بلندپروازانه اصلاحات و نوسازی را آغاز کرده ایم. سهم زیادی برای همه وجود دارد. تمامی آنچه انجام می دهیم، به اعلامیه هزاره برمی گردد که امیدهای بشریت را برای جهانی پرمنزلت، عادلانه تر و ایمن تر به خود جذب می کند. همان گونه که پیش از این نیز اشاره کردم، جامعه بین المللی بر سر دو راهی رسیده است؛ یک راه به جهانی بی نظم، از هم پاشیده به دلیل درگیری و محصور در فقر خنم و راه دیگر موجب همکاری و همبستگی فزاینده جهانی می شود. اینجانب تمامی شرکت کنندگان در این هایش را ترغیب می نمایم تا همه تلاش خود را به کار گیرند تا اطمینان حاصل کنند که ما از اجلاس سران در ماه سپتامبر برای تعهد قاطعانه خود در مسیر دستیابی به راه دوم استفاده کنیم.

«گلوریا گیت» در فیلیپین

انتشار خبر مکالمه تلفنی خانم «گلوریا آرویو» رئیس جمهوری فیلیپین با یکی از اعضای کمیسیون انتخابات این کشور که به «گلوریا گیت» شهرت یافت، این فرصت را به مخالفان وی داد تا چهارشنبه گذشته تظاهرات ۴۰ هزار نفری را علیه او سازماندهی کنند.

اگرچه آرویو در روزهای آغازین طرح این اتهام، گفت وگو با یکی از اعضای کمیسیون انتخابات را منکر شده بود، اما پس از توزیع لوح فشرده مکالمه او که در آن از «گارسیلانو» می خواهد پیروزی اش را در انتخابات با اختلاف یک میلیون رأی نسبت به نفر دوم تضمین کند، مجبور به عذرخواهی شد.

رئیس جمهوری فیلیپین که چند هفته سخت را پشت سرگذارده است، پس از تظاهرات ۴۰ هزار نفری مخالفان در مانیل، با نمایشی خواندن حرکت آنان، تأکید کرد که تصمیم دارد همچنان در قدرت باقی بماند.

او پنجشنبه گذشته - یک روز پس از تظاهرات مخالفان - اعلام کرد که قانون شکنان را وادار به تمکین از قانون خواهد کرد.

آغاز جنگ نوارها

اظهارنظر جنجالی روز جمعه فرماندار منطقه «ایلوکوس سور» فیلیپین نشان داد که آرویو تصمیم دارد از لاک دفاعی خود بیرون بیاید و با استفاده از هر شیوه ممکن، مخالفان را وادار به سکوت و یا تمکین کند.

«لوئیس چاویت سینگسون» از یاران نزدیک رئیس جمهوری در جمع خبرنگاران فیلیپینی اعلام کرد: سازمان دهندگان تظاهرات ۴۰ هزار نفری چهارشنبه گذشته، پیش از این قصد ترور آرویو را داشتند.

وی تأکید کرد که برای اثبات ادعای خود نوار مکالمه ای دارد که پرده از توطئه ای وحشتناک برمی دارد.

سینگسون که بازیگر اصلی در خارج ساختن «ژوزف استرادا» از قدرت در سال ۲۰۰۱ بود، نوار صوتی این مکالمه را در جمع خبرنگاران پخش کرد.

در این نوار ده دقیقه ای، «جوزف استرادا» (رئیس جمهوری پیشین) و سناتور لاکسون (رقیب آرویو در انتخابات ۲۰۰۴ تأکید می کنند که در صورت پیروزی آرویو در انتخابات، وی را حذف خواهند کرد.

قرار بود پس از حذف آرویو، فیدل راموس و لاکسون یک دولت انتقالی تشکیل دهند، اما در نهایت، راموس نیز از بین می رفت.

در این نوار مشخص نشده است که چگونه دولت انتقالی تشکیل خواهد شد و یا اینکه خانم آرویو به چه شیوه ای ترور می شود.

شخصی که با استرادا در نوار صحبت می کند و قرار است عملیات را به انجام برساند، به او می گوید که «پیر مرد» (راموس) از طریق سم کشته خواهد شد که در مقابل، استرادا به این پیشنهاد پاسخ مثبت می دهد.

در قسمت دیگری از این نوار، رئیس قبلی نیروهای مسلح فیلیپین در خصوص وضعیت رقابت انتخاباتی در میندانائو شامل استراتژیهایی در مورد حمایت از رأی مردم در این منطقه به استرادا گزارش داده شده است.

مخالفان تکذیب می کنند

ارائه این نوار توسط فرماندار «ایلوکوس سور» با عکس العمل های مختلفی از سوی رسانه ها و متهمان این قضیه روبرو شد.

استرادا، کاخ ریاست جمهوری را متهم کرد که در این جدال از سینگسون به عنوان «سگ حمله» استفاده کرده است.

او و پسر سناتورش مدعی هستند که این فرماندار بر اساس دستور کاخ ریاست جمهوری در جهت انحراف توجه عمومی از مکالمات ضبط شده آرویو با یکی از کمیسیونرهای انتخاباتی عمل می کند.

رئیس جمهوری مخلوع فیلیپین، زمانی که در برابر سؤالات رسانه های کشورش در خصوص این نوار قرار گرفت، بلافاصله بیانیه ای صادر کرد.

در این بیانیه، استرادا از این نوار بعنوان تلاشهای عمدی در جهت گمراه کردن مردم فیلیپین و لکه دار کردن اعتبار خود نام برد.

وی پذیرفت که صدای ضبط شده صدای خود او است، اما توضیح می دهد که این مکالمات کاملاً در خصوص نتایج اولیه انتخابات ریاست جمهوری سال ۲۰۰۴ بوده است.

استرادا در این بیانیه ادعا کرد که در آن زمان، وی پیگیر گزارشهای متعدد در خصوص تقلب انتخاباتی آرویو علیه دوست خود «فرناندو» بود.

سناتور لاکسون متحد استرادا نیز روز جمعه اتهامهای مشابهی را علیه آرویو بر زبان راند.

وی مدعی است اطلاعاتی در دست دارد که این نوار مکالمات به صورت غیرقانونی و با اشاره مقامهای دولتی توسط اداره اطلاعات نیروهای مسلح فیلیپین ضبط شده است.

لاکسون معتقد است تکه های مکالمات مختلف در کنار هم قرار گرفته تا با ارائه آن از سقوط آرویو به خاطر فساد و تقلب جلوگیری شود.

او با زیر سؤال بردن اصالت نوار مربوط به ترور آرویو تأکید کرد: چنانچه اصالت نوار مربوط به «گلوریا گیت» را کسی بتواند زیر سؤال ببرد، او از مجلس استعفا خواهد داد.

کارشناسان مسائل فیلیپین اعتقاد دارند کاخ ریاست جمهوری در مانیل، نماینده ۴۰۰ فامیل در این کشور است و چنانچه منافع برخی از فامیلها در این میان نادیده گرفته شود، این کشور دستخوش هرج و مرج می شود.

به اعتقاد این کارشناسان، کلیسا و ارتش دو نیروی تأثیر گذار در تحولات سیاسی فیلیپین محسوب می شوند. چنانچه رئیس جمهوری بتواند این دو نیرو را در کنار خود داشته باشد، برای حضور در قدرت مشکل چندانی نخواهد داشت.

منبع: ایرنا